Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tiende Udvidede Afdeling)

12. februar 2025 *

»Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden) – Afviklingsinstansens afgørelse om beregning af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2018 – artikel 4, 14 og 16 i delegeret forordning (EU) 2015/63 – princippet om god forvaltning«

I sag T-406/18,

de Volksbank NV, Utrecht (Nederlandene), ved advokaterne A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post og M. van Zandvoort,

sagsøger,

mod

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved D. Ceran og C. De Falco, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne H.-G. Kamann, F. Louis og P. Gey,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou og A. Steiblytė, som befuldmægtigede,

intervenient,

har

RETTEN (Tiende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Kornezov, og dommerne E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (refererende dommer) og L. Spangsberg Grønfeldt,

justitssekretær: fuldmægtig S. Jund,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 9. juli 2024,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

1 Med søgsmålet anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, de Volksbank NV, nedlagt påstand om annullation af afgørelse SRB/ES/2022/46 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) den 8. august 2022 om tilbagetrækning af Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 af 12. april 2018 om beregning af ex ante-bidrag for 2018 til Den Fælles Afviklingsfond, for så vidt som den vedrører de institutter, der er nævnt i bilag I til denne afgørelse, og om beregning af disse institutters ex ante-bidrag for 2018 til Afviklingsfonden (herefter »den anfægtede afgørelse«), for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Tvistens baggrund og de faktiske omstændigheder efter søgsmålets anlæggelse

2 Sagsøgeren, tidligere SNS Bank NV, er et kreditinstitut med hjemsted i Nederlandene.

3 I 2016 blev koncernen bestående af SNS Bank og dens to datterselskaber, ASN Bank NV og RegioBank NV, genstand for en omstrukturering, hvorefter disse to datterselskaber den 31. december 2016 blev overtaget af SNS Bank og SNS Bank den 1. januar 2017 skiftede navn til Volksbank (herefter »fusionen af 2016«).

4 Som følge af SNS Banks overtagelse af ASN Bank og RegioBank (herefter »de overtagne datterselskaber«) den 31. december 2016 blev de to sidstnævnte institutters banktilladelser inddraget, således at sagsøgeren i 2017 var det eneste institut, der var omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

5 Ved afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 af 12. april 2018 fastsatte Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 ex ante-bidragene til Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden) (herefter »ex ante-bidragene«) for 2018 (herefter »bidragsperioden 2018«) for institutter, der er omfattet af denne forordnings artikel 2, sammenholdt med dens artikel 67, stk. 4 (herefter »institutterne«), herunder sagsøgeren.

6 Ved skrivelse af 23. april 2018 pålagde De Nederlandsche Bank NV (DNB, den nederlandske nationalbank) i sin egenskab af national afviklingsmyndighed som omhandlet i artikel 3, stk. 1, nr. 3), i forordning nr. 806/2014 sagsøgeren at betale sit ex ante-bidrag for bidragsperioden 2018 som fastsat af Afviklingsinstansen.

7 Den 8. august 2022 vedtog Afviklingsinstansen den anfægtede afgørelse. Ifølge artikel 1 i denne afgørelses dispositive del tilbagetrækker denne afgørelse den afgørelse, der er nævnt i præmis 5 ovenfor (herefter »den oprindelige afgørelse«), for så vidt angår de institutter, der er nævnt i bilag I den anfægtede afgørelse. Det fremgår af 15.-18. betragtning til den anfægtede afgørelse, at denne afgørelse har til formål at afhjælpe den manglende begrundelse i den oprindelige afgørelse, som Afviklingsinstansen havde konstateret efter dom af 15. juli 2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen (C-584/20 P og C-621/20 P,

EU:C:2021:601), samt kendelse af 3. marts 2022, Afviklingsinstansen mod Portigon og Kommissionen (C-664/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:161), og af 3. marts 2022, Afviklingsinstansen mod Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:162).

Den anfægtede afgørelse

8 Den anfægtede afgørelse består af et dokument ledsaget af tre bilag.

9 I dokumentet med den anfægtede afgørelse beskrives processen for fastsættelse af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2018, som finder anvendelse på alle institutter.

10 I denne afgørelses afsnit 6 fastsatte Afviklingsinstansen nærmere bestemt det årlige målniveau, der er omhandlet i artikel 4 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014 om ensartede betingelser for anvendelsen af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Afviklingsfonden (EUT 2015, L 15, s. 1), for bidragsperioden 2018 (herefter »det årlige målniveau«).

11 Afviklingsinstansen forklarede, at den havde fastsat det årlige målniveau til en ottendedel af 1,15% af det gennemsnitlige beløb for dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, for alle institutter i 2017, således som det var opnået på grundlag af de data, som indskudsgarantiordningerne havde indberettet i henhold til artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

12 I den anfægtede afgørelses afsnit 7 beskrev Afviklingsinstansen metoden til beregning af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2018.

13 I den anfægtede afgørelses afsnit 7 forklarede Afviklingsinstansen ligeledes, at andre institutter end dem, der betalte et fast bidrag, henset til deres mindre størrelse, skulle betale et ex ante-bidrag tilpasset deres risikoprofil, som Afviklingsinstansen havde fastsat i henhold til de følgende trin.

14 I første trin beregnede Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra a), i forordning nr. 806/2014 hvert instituts »årlige basisbidrag«. Med henblik på denne beregning tog Afviklingsinstansen først hensyn til det pågældende instituts samlede passiver, som bl.a. omfattede størrelsen af kapitalgrundlaget og de dækkede indskud (herefter »samlede passiver«), således som de var fremlagt den 31. december 2016. Dernæst fratrak Afviklingsinstansen kapitalgrundlaget og gennemsnittet af de dækkede indskud i dette institut i 2016, beregnet kvartalsvis, fra de samlede passiver med henblik på at finde instituttets nettopassiver (herefter »nettopassiverne«). Endelig sammenlignede Afviklingsinstansen det pågældende instituts nettopassiver med nettopassiverne for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på området for alle de medlemsstater, der deltager i den fælles afviklingsmekanisme (SRM).

15 Hvad nærmere bestemt angår bidragsperioden 2018 beregnede Afviklingsinstansen de pågældende institutters nettopassiver og dermed deres årlige basisbidrag ved at tage hensyn til disse institutters samlede passiver på grundlag af oplysningerne pr. 31. december 2016 og ved at fratrække gennemsnittet af de dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, for disse institutter i løbet af 2016.

16 I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 fratrak Afviklingsinstansen visse typer passiver fra instituttets nettopassiver, som skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af det årlige basisbidrag.

17 I andet trin af beregningen af ex ante-bidraget justerede Afviklingsinstansen det årlige basisbidrag baseret på det pågældende instituts risikoprofil i overensstemmelse med artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra b), i forordning nr. 806/2014.

18 Dernæst lagde Afviklingsinstansen alle de risikojusterede årlige basisbidrag sammen for at nå frem til en »fællesnævner«, der bruges til at beregne den andel af det årlige målniveau, som hvert institut skulle betale.

19 Endelig beregnede Afviklingsinstansen det enkelte instituts ex ante-bidrag ved at dele det årlige målniveau mellem alle institutterne på grundlag af forholdet mellem det risikojusterede årlige basisbidrag på den ene side og fællesnævneren på den anden side.

Parternes påstande

20 Sagsøgeren har i stævningen i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– Den oprindelige afgørelse annulleres, for så vidt som den vedrører instituttet.

– Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

21 I det skriftlige indlæg, der blev indleveret den 26. september 2022, og som har overskriften »Bemærkninger vedrørende den fornyede vedtagelse af den anfægtede afgørelse i sag T-406/18« (herefter »indlægget af 26. september 2022«), har sagsøgeren endvidere nedlagt påstand om, at stævningen anses for at vedrøre annullation af den anfægtede afgørelse.

22 Afviklingsinstansen har indledningsvis nedlagt følgende påstande:

– Sagen afvises.

– Subsidiært frifindelse.

– Mere subsidiært, i tilfælde af annullation, opretholdes virkningerne af den oprindelige afgørelse i en periode på seks måneder fra den dato, hvor dommen bliver endelig.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23 Afviklingsinstansen har i sine bemærkninger til indlægget af 26. september 2022 desuden nedlagt påstand om, at det fastslås, at søgsmålet er blevet uden genstand, og at det afvises.

24 Europa-Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

25 Sagsøgeren har gjort gældende, at Afviklingsinstansen tilsidesatte flere retsregler, da den beregnede sagsøgerens ex ante-bidrag for bidragsperioden 2018, og navnlig da den anvendte metoden til beregning af sagsøgerens årlige basisbidrag. Sagsøgeren har navnlig foreholdt Afviklingsinstansen, at den beregnede sagsøgerens nettopassiver på grundlag af oplysninger vedrørende forskellige datoer, eftersom Afviklingsinstansen anvendte oplysninger efter fusionen af 2016 til at fastsætte den samlede størrelse af sagsøgerens passiver, selv om den delvist anvendte oplysninger fra tiden før denne fusion med henblik på at fastsætte størrelsen af sagsøgerens dækkede indskud. En sådan metode førte således til en overvurdering af sagsøgerens nettopassiver.

26 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort fem anbringender gældende:

– Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190), af artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 og af artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 på grund af anvendelsen af oplysninger, der ikke er sammenlignelige, med henblik på at fastlægge sagsøgerens nettopassiver.

– Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59 og artikel 290 TEUF som følge af, at Kommissionen »overskred« sine beføjelser.

– Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

– Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

– Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

27 Der skal først foretages en undersøgelse af de formalitetsindsigelser, som Afviklingsinstansen har fremsat, og dernæst af de anbringender, som sagsøgeren har fremsat.

Om formaliteten

28 I indlægget af 26. september 2022 har sagsøgeren gjort gældende, at eftersom den anfægtede afgørelse ikke løser det retlige problem, der fandtes i den oprindelige afgørelse, nemlig anvendelsen af oplysninger, der ikke er sammenlignelige, ved beregningen af sagsøgerens nettopassiver, var det ikke nødvendigt at tilpasse stævningen i overensstemmelse med artikel 86 i Rettens procesreglement. Sagsøgeren har imidlertid nedlagt påstand om, at Retten i fornødent omfang fastslår, at denne stævning ligeledes er rettet mod den anfægtede afgørelse.

29 Afviklingsinstansen har i sine bemærkninger til indlægget af 26. september 2022 i det væsentlige fremsat to formalitetsindsigelser, hvoraf den første vedrører sagsøgerens påstande mod den oprindelige afgørelse, og den anden vedrører indlægget af 26. september 2022.

Formaliteten med hensyn til påstandene vedrørende den oprindelige afgørelse

30 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at de påstande, der er rettet mod den oprindelige afgørelse, ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom påstanden om annullation af denne afgørelse er blevet uden genstand, eftersom den er blevet trukket tilbage ex tunc.

31 I retsmødet erklærede sagsøgeren, at instituttet ville frafalde sine påstande vedrørende den oprindelige afgørelse, hvis Retten fastslog, at denne afgørelse var blevet trukket tilbage og erstattet af den anfægtede afgørelse.

32 Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af 18. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Afviklingsinstansen fandt det hensigtsmæssigt at trække den oprindelige afgørelse tilbage og erstatte den for så vidt angår de institutter, der er nævnt i bilag I til den anfægtede afgørelse.

33 Det fremgår således af artikel 1 i den anfægtede afgørelses dispositive del, at denne afgørelse »tilbagetrækker« den oprindelige afgørelse for så vidt angår de institutter, der er nævnt i bilag I, idet sagsøgeren er nævnt i dette bilag til den anfægtede afgørelse.

34 Som det fremgår af artikel 2 i den anfægtede afgørelses dispositive del, godkender denne afgørelse beregningen af ex ante-bidragene for bidragsperioden 2018, således som den er foretaget i bilag I til denne afgørelse, idet dette bilag ligeledes fastsætter en beregning af et sådant bidrag for sagsøgeren.

35 Endelig blev den anfægtede afgørelse vedtaget den 8. august 2022 og trådte i overensstemmelse med artikel 4 i den dispositive del i kraft den 12. april 2018, dvs. på ikrafttrædelsesdatoen for den oprindelige afgørelse.

36 Det følger af det ovenstående, at den oprindelige afgørelse, således som Afviklingsinstansen har gjort gældende, blev trukket tilbage og erstattet af den anfægtede afgørelse for så vidt angår sagsøgeren.

37 Under disse omstændigheder må sagsøgeren anses for i retsmødet at have frafaldet sine påstande vedrørende den oprindelige afgørelse. Det er derfor ufornødent at undersøge Afviklingsinstansens formalitetsindsigelse mod disse påstande.

Tilpasning af stævningen

38 Afviklingsinstansen har i sine bemærkninger til indlægget af 26. september 2022 gjort gældende, at sagsøgeren ikke har tilpasset sin stævning, sine anbringender og sine påstande med hensyn til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. For det første kan indlægget af 26. september 2022 ikke anses for en anmodning om tilpasning som omhandlet i procesreglementets artikel 86, idet det ikke tilkendegiver sagsøgerens hensigt om at tilpasse stævningen. Dette indlæg har i øvrigt overskriften »Bemærkninger vedrørende den fornyede vedtagelse af den anfægtede afgørelse i sag T-406/18« og ikke »Anmodning om tilpasning«.

39 Selv hvis det antages, at indlægget af 26. september 2022 kan anses for en anmodning om tilpasning, opfylder det for det andet ikke de betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der finder anvendelse på sådanne indlæg. I indlægget af 26. september 2022 har sagsøgeren nemlig

ikke utvetydigt tilpasset sine påstande i stævningen, idet instituttet har undladt at kvalificere de anbringender, der er fremsat mod den oprindelige afgørelse, som anbringender, der er rettet mod den anfægtede afgørelse.

40 I denne henseende fremgår det af procesreglementets artikel 86, stk. 1, og 2, i den dagældende affattelse, at når en retsakt, der påstås annulleret, bliver erstattet af eller ændret ved en anden retsakt med samme genstand, kan sagsøgeren, inden retsforhandlingernes mundtlige del afsluttes, eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, tilpasse stævningen for at tage hensyn til dette nye forhold. Tilpasning af stævningen skal foretages i et særskilt dokument og inden for den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte frist, hvor der kan nedlægges påstand om annullation af den retsakt, som begrunder en tilpasning af stævningen.

41 I henhold til procesreglementets artikel 86, stk. 4, litra a) og b), skal anmodningen om tilpasning af stævningen bl.a. indeholde de tilpassede påstande og om fornødent de tilpassede anbringender og argumenter.

42 I denne henseende fremgår det af retspraksis, at selv om det er berettiget at stille visse formelle krav til en tilpasning af stævningen, er sådanne formelle krav ikke til for deres egen skyld, men har tværtimod til formål at sikre en kontradiktorisk procedure og en god retspleje. Det ville imidlertid være i strid med hensynet til den ordnede retspleje og de procesøkonomiske hensyn at kræve, at en sagsøger, der har tilpasset sine påstande, i sin anmodning om tilpasning af stævningen skal gentage anbringender og argumenter, der er identiske med dem, der er fremsat til støtte for dennes påstande i forbindelse med den oprindeligt anfægtede retsakt (jf. dom af 24.1.2019, Haswani mod Rådet, C-313/17 P, EU:C:2019:57, præmis 35 og 36 og den deri nævnte retspraksis).

43 Procesreglementets artikel 86 kræver desuden ikke en særlig overskrift, for at et dokument fra en sagsøger kan anses for en anmodning om tilpasning som omhandlet i denne bestemmelse. Med henblik på at undersøge, om et sådant dokument udgør en anmodning om tilpasning som omhandlet i procesreglementets artikel 86, skal der derfor lægges vægt på dens indhold.

44 Hvad i det foreliggende tilfælde angår indlægget af 26. september 2022 skal det for det første fastslås, at sagsøgeren heri har anført, at den anfægtede afgørelse har trukket den oprindelige afgørelse tilbage og erstattet den, samt har henvist til procesreglementets artikel 86 og anmodet Retten om at anse stævningen for ligeledes at være rettet mod den anfægtede afgørelse.

45 For det andet har sagsøgeren i indlægget af 26. september 2022 gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke løste det retlige problem, der er rejst i den foreliggende sag, og at Afviklingsinstansen ved skrivelse af 12. maj 2022, hvorved Retten blev underrettet om, at den havde til hensigt at trække den oprindelige afgørelse tilbage, selv havde anført, at den anfægtede afgørelse ikke havde betydning for indholdet af sagsøgerens anbringender. Sagsøgeren har således anført, at instituttet ikke fandt det nødvendigt at ændre sine anbringender, således som de var blevet fremført i stævningen.

46 Som anført i præmis 7 og 32-36 ovenfor, blev den oprindelige afgørelse nemlig trukket tilbage og erstattet af den anfægtede afgørelse for at afhjælpe den begrundelsesmangel, som Afviklingsinstansen havde konstateret efter dom af 15. juli 2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen (C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601), samt

kendelse af 3. marts 2022, Afviklingsinstansen mod Portigon og Kommissionen (C-664/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:161), og af 3. marts 2022, Afviklingsinstansen mod Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:162).

47 Det skal imidlertid fastslås, at den omstændighed alene, at den oprindelige afgørelses manglende begrundelse afhjælpes, ikke har nogen betydning med hensyn til det centrale spørgsmål, der er rejst i det foreliggende søgsmål, som vedrører den metode, som Afviklingsinstansen har anvendt til at beregne sagsøgerens ex ante-bidrag og mere specifikt til at fastlægge dennes nettopassiver.

48 Under disse omstændigheder kunne sagsøgeren ikke anse det for nødvendigt at ændre de anbringender og argumenter, der blev påberåbt til støtte for stævningen efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

49 Dette gælder så meget desto mere, som sagsøgeren i indlægget af 26. september 2022 udtrykkeligt erklærede, at instituttet ønskede at opretholde hele stævningen, således at de argumenter og anbringender, der var fremsat i stævningen, ligeledes gjaldt med hensyn til den anfægtede afgørelse.

50 Indlægget af 26. september 2022 udgør derfor en anmodning om tilpasning af stævningen, som opfylder kravene i procesreglementets artikel 86.

51 På baggrund af det ovenstående skal dette indlæg antages til realitetsbehandling, og søgsmålet skal følgelig anses for at være anlagt med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Om realiteten

Om det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, af artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 og af artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 som følge af anvendelsen af oplysninger, der ikke er sammenlignelige, med henblik på at fastlægge sagsøgerens nettopassiver

52 Sagsøgeren har foreholdt Afviklingsinstansen, at den anvendte oplysninger vedrørende forskellige datoer ved beregningen af sagsøgerens nettopassiver, for så vidt som Afviklingsinstansen beregnede størrelsen af sagsøgerens samlede passiver på grundlag af oplysningerne pr. 31. december 2016, selv om den beregnede størrelsen af sagsøgerens dækkede indskud efter et kvartalsgennemsnit for 2016. Ved at følge en sådan fremgangsmåde tilsidesatte Afviklingsinstansen artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 og artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63.

53 Som følge af fusionen i 2016 mellem sagsøgeren og de overtagne datterselskaber omfatter de samlede passiver baseret på sagsøgerens oplysninger ved årets udgang nemlig sagsøgerens og disse datterselskabers passiver, mens Afviklingsinstansen ved at tage hensyn til gennemsnittet af sagsøgerens dækkede indskud ikke tog hensyn til disse institutters dækkede indskud i de tre første kvartaler. Afviklingsinstansen fradrog således ikke alle de dækkede indskud, der var opført på sagsøgerens regnskab pr. 31. december 2016, hvilket er i strid med logikken bag fradraget af de nævnte indskud.

54 I øvrigt har Afviklingsinstansen ved hjælp af en sådan metode til beregning af sagsøgerens nettopassiver ikke foretaget en behørig vurdering af sagsøgerens faktiske situation. Afviklingsinstansen støttede sig navnlig på oplysninger efter fusionen i 2016 ved beregningen af dens samlede passiver, idet den således ligeledes tog hensyn til de overtagne datterselskabers passiver. Med henblik på at fastsætte størrelsen af de dækkede indskud støttede den sig derimod på oplysninger, der delvist lå forud for denne fusion, og som således udelukkende vedrørte sagsøgerens situation og ikke de nævnte datterselskabers situation. En sådan metode gør det imidlertid ikke muligt at afspejle sagsøgerens reelle risikoprofil, for så vidt som den medfører en overvurdering af sagsøgerens størrelse og den dermed forbundne risiko.

55 Det er desuden med urette, at Afviklingsinstansen har anført, at dens metode følger af den gældende lovgivning. Denne metode er nemlig hverken foreskrevet i artikel 4, stk. 1 og 2, artikel 14, stk. 1 og 4, eller artikel 16 i delegeret forordning 2015/63.

56 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at sagsøgerens argumentation er ugrundet.

57 For det første anvendte Afviklingsinstansen den samme metode for alle institutter, således at sagsøgeren med sin argumentation i det væsentlige anmodede om at blive behandlet anderledes end andre institutter. En sådan behandling er imidlertid ikke begrundet.

58 For det andet er metoden til beregning af dækkede indskud som anvendt i den anfægtede afgørelse i overensstemmelse med artikel 4, 5, 14 og 16 i delegeret forordning 2015/63.

59 For det tredje har sagsøgeren ikke godtgjort, hvordan den af Afviklingsinstansen foretagne beregning tilsidesætter artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59 eller artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014. Sagsøgerens argumentation er udelukkende støttet på udsagn, der er udledt af abstrakte principper om konsekvens og rimelighed.

60 For det fjerde gør anvendelsen af det gennemsnitlige beløb for dækkede indskud det muligt at sikre en mere præcis metode til beregning af ex ante-bidrag end den, der anvendes på grundlag af de samlede dækkede indskud ved udgangen af kalenderåret.

61 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen vedtog delegeret forordning 2015/63 i henhold til en delegation af beføjelser, som EU-lovgiver har tillagt den ved artikel 103, stk. 7 og 8, i direktiv 2014/59, bl.a. for at præcisere, hvordan ex ante-bidrag afpasses til institutternes risikoprofil og forpligtelserne med hensyn til fremlæggelse af oplysninger. Denne delegerede forordning blev ved artikel 70, stk. 6, i forordning nr. 806/2014 gjort anvendelig på beregningen af de ex ante-bidrag, der opkræves på grundlag af denne forordning.

62 Med dette anbringende har sagsøgeren anfægtet første trin i beregningen af ex ante-bidragene og navnlig den metode, som Afviklingsinstansen anvendte til at fastsætte sagsøgerens nettopassiver med henblik på beregningen af sagsøgerens årlige basisbidrag.

63 I denne henseende fremgår det af 27., 28. og 31. betragtning til den anfægtede afgørelse samt af Afviklingsinstansens erklæringer i retsmødet, at Afviklingsinstansen med henblik på at beregne sagsøgerens nettopassiver og dermed sagsøgerens årlige basisbidrag anvendte dels sagsøgerens samlede passiver pr. 31. december 2016, idet den således støttede sig på oplysninger efter fusionen i 2016, dels gennemsnitsbeløbet for sagsøgerens dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, i 2016, idet dette beløb således blev fastsat på grundlag af oplysninger, der for en stor dels vedkommende lå forud for den nævnte fusion.

64 Sagsøgeren har således gjort gældende, at Afviklingsinstansen ved at anvende den metode, der er beskrevet i præmis 63 ovenfor, tilsidesatte artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 og artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63. Ved at gøre gældende, at anvendelsen af den nævnte metode ikke gjorde det muligt for Afviklingsinstansen at tage behørigt hensyn til instituttets faktiske situation og dets reelle risikoprofil, har sagsøgeren desuden gjort gældende, at Afviklingsinstansen faktisk burde have anvendt de nævnte bestemmelser i lyset af princippet om god forvaltning, som kræver, at EU's organer omhyggeligt og upartisk undersøger alle relevante forhold i den enkelte sag.

65 Med henblik på at vurdere, om denne argumentation er velbegrundet, skal det indledningsvis bemærkes, at det fremgår af artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63, at det påhviler Afviklingsinstansen at fastsætte de ex ante-bidrag, der skal betales af hvert institut, på grundlag af de oplysninger, som sidstnævnte har indgivet i overensstemmelse med denne delegerede forordnings artikel 14.

66 Artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 bestemmer, at institutterne indgiver de seneste foreliggende godkendte årsregnskaber til afviklingsmyndigheden inden den 31. december i året forud for bidragsperioden (herefter »år N-1«). Disse årsregnskaber skal ledsages af påtegningen fra revisor eller revisionsfirma.

67 Det skal imidlertid fastslås, at disse oplysninger, henset til den tid, der er nødvendig for at færdiggøre sådanne regnskaber, som hovedregel vedrører det næstsidste år forud for den pågældende bidragsperiode eller under særlige omstændigheder et regnskabsår, der er påbegyndt i løbet af det næstsidste år og afsluttet i løbet af år N-1 (herefter for disse to perioder »referenceåret N-2«).

68 Det fremgår således af artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63, at det tilkommer Afviklingsinstansen at fastsætte ex ante-bidragene på grundlag af de regnskabsoplysninger vedrørende de seneste foreliggende godkendte og attesterede regnskabsaflæggelser, der foreligger pr. 31. december i år N-1 (jf. i denne retning dom af 14.11. 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 42), idet disse oplysninger således vedrører årsregnskabet, der henviser til referenceåret N-2.

69 I denne sammenhæng har Afviklingsinstansen gjort gældende, at artikel 4, stk. 2, samt artikel 5 og 16 i delegeret forordning 2015/63 indeholder oplysninger om de tidspunkter i løbet af referenceåret N-2, som er relevante for fastsættelsen af størrelsen af de dækkede indskud, der trækkes fra de samlede passiver i forbindelse med beregningen af det årlige basisbidrag. Mere konkret følger det ifølge Afviklingsinstansen af de nævnte bestemmelser, at sådanne tidspunkter svarer til kvartaler i referenceåret N-2, således at det tilkommer Afviklingsinstansen med henblik på den nævnte beregning at tage hensyn til det gennemsnitlige beløb for dækkede indskud i dette år, beregnet kvartalsvis.

70 Med henblik på at undersøge dette anbringende er det ikke nødvendigt at vurdere, om artikel 4, stk. 2, samt artikel 5 og 16 i delegeret forordning 2015/63 tillader eller endog forpligter Afviklingsinstansen til at tage hensyn til et sådant gennemsnitligt beløb for dækkede indskud med henblik på beregningen af de årlige basisbidrag.

71 Det fremgår nemlig af sagsøgerens skriftlige indlæg, at denne ikke nødvendigvis har anfægtet anvendelsen af det gennemsnitlige beløb for dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, med henblik på at beregne nettopassiverne, men at sagsøgeren først og fremmest har kritiseret Afviklingsinstansen for at have anvendt oplysninger vedrørende forskellige tidspunkter med henblik på denne beregning.

72 Under disse omstændigheder skal det undersøges, om Afviklingsinstansen, når den tager hensyn til gennemsnittet af dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, for referenceåret N-2 med henblik på beregningen af nettopassiverne, samtidig ved denne samme beregning kan tage hensyn til størrelsen af de samlede passiver, således som de foreligger ved udgangen af referenceåret N-2, og ikke gennemsnittet af de samlede passiver beregnet kvartalsvis, idet dette beløb for de samlede passiver ligeledes omfatter de dækkede indskud (jf. præmis 14 ovenfor).

73 Det skal i denne henseende bemærkes, at hverken artikel 4, stk. 1, eller artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 indeholder specifikke krav vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt Afviklingsinstansen ved fastsættelsen af nettopassiverne er forpligtet til at tage hensyn til de samlede passiver ved udgangen af referenceåret N-2 eller deres gennemsnitlige beløb i dette år. Sådanne krav fremgår heller ikke af nogen anden bestemmelse i delegeret forordning 2015/63, direktiv 2014/59 eller forordning nr. 806/2014.

74 Det skal følgelig fastslås, at artikel 4, stk. 1, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 tillægger Afviklingsinstansen et skøn med hensyn til det relevante tidspunkt for fastsættelsen af størrelsen af de samlede passiver med henblik på beregningen af nettopassiverne.

75 For at respektere den for Unionens institutionelle opbygning karakteristiske ligevægt mellem beføjelserne skal en sådan skønsbeføjelse, som Kommissionen har tildelt Afviklingsinstansen, imidlertid være klart afgrænset, og dens udøvelse skal kontrolleres nøje i forhold til de objektive kriterier, der følger af den lovgivning, som Afviklingsinstansen er bundet af (jf. i denne retning og analogt dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 70 og 72).

76 Det skal således bl.a. sikres, at Afviklingsinstansen har udøvet nævnte skønsbeføjelse på en måde, der er i overensstemmelse med trinhøjere retsregler og nærmere bestemt i overensstemmelse med formålet med og den generelle opbygning af den retsakt, der udgør dens retsgrundlag, dvs. direktiv 2014/59 (jf. præmis 61 ovenfor), samt med almindelige retsprincipper, såsom princippet om god forvaltning (jf. i denne retning dom af 30.9.2010, EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, præmis 42, af 26.5.1998, Cofrauurta mod Kommissionen, T-177/96, EU:T:1998:109, præmis 45, og af 3.10.2019, BASF og REACH colours mod ECHA, T-806/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:724, præmis 79).

77 I denne henseende bemærkes for det første, at princippet om god forvaltning, som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, pålægger Unionens institutioner og organer en forpligtelse til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag (jf. i denne retning dom af 21.11.1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, præmis 14, af 9.9.2008, Bayer CropScience m.fl. mod Kommissionen, T-75/06, EU:T:2008:317, præmis 84, og af 23.9.2009, Estland mod Kommissionen, T-263/07, EU:T:2009:351, præmis 99).

78 For det andet er det årlige basisbidrag, således som det er fastsat i artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59 og artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra a), i forordning nr. 806/2014, baseret på et proportionalt beløb af hvert instituts nettopassiver i forhold til andre institutters nettopassiver. Et sådant forhold afspejler således den generelle opbygning af ordningen med ex ante-bidrag, hvorefter det årlige basisbidrag først og fremmest skal afspejle størrelsen af hvert institut i forhold til dets passiver.

79 Det samme krav fremgår af forarbejderne til direktiv 2014/59, og navnlig af s. 58 og 59 i konsekvensanalysen af 6. juni 2012, der ledsagede det forslag, der førte til vedtagelsen af dette direktiv (SWD(2012) 166 final) af 6. juni 2012, hvoraf det fremgår, at beregningen af de årlige basisbidrag på grundlag af institutternes passiver gør det muligt at vurdere institutternes størrelse, således at denne beregning har til formål at sikre, at større institutter betaler højere bidrag.

80 Betydningen af at tage hensyn til denne størrelse fremhæves ligeledes i femte betragtning til delegeret forordning 2015/63, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at ex ante-bidraget bør afspejle de omhandlede institutters størrelse. Som det fremgår af samme betragtning, udgør et instituts størrelse nemlig en første indikator for dets risikoprofil, for jo større et institut er, desto mere sandsynligt er det, at Afviklingsinstansen i en stresssituation ud fra almene hensyn vil anse det for nødvendigt at afvikle instituttet og at anvende Afviklingsfonden til at sikre, at afviklingsværktøjerne anvendes på effektiv vis.

81 Det er i denne sammenhæng, at Retten allerede har fastslået, at det årlige basisbidrag skal afspejle institutternes størrelse for at sikre, at SRM tildeles tilstrækkelige finansielle midler med henblik på en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, og at institutterne tilskyndes til at anvende en mindre risikobetonet model ved bl.a. at reducere deres passiver (jf. i denne retning dom af 20.12.2023, Banque postale mod Afviklingsinstansen, T-383/21, EU:T:2023:845, præmis 175 og 176).

82 Under disse omstændigheder tilkommer det Afviklingsinstansen at beregne de årlige basisbidrag på en sådan måde, at de på en tilstrækkelig præcis måde afspejler de pågældende institutters størrelse og den dermed forbundne risiko i forhold til deres passiver, således at institutter med væsentlige passiver betaler højere ex ante-bidrag end institutter med mere begrænsede passiver – med forbehold af justeringen af disse bidrag i forhold til de relevante risikoindikatorer – og at institutterne tilskyndes til at anvende mindre risikobetonede modeller ved bl.a. at reducere størrelsen af deres nettopassiver.

83 Selv om den metode, der er beskrevet i præmis 63 ovenfor, generelt på en tilstrækkelig præcis måde kan afspejle de pågældende institutters størrelse, kan det imidlertid forholde sig anderledes i visse særlige tilfælde, der kan opstå, når et givet instituts samlede passiver og dækkede indskud udvikler sig betydeligt i løbet af referenceåret N-2, på en sådan måde, der går ud over de normale udsving i sådanne passiver i løbet af året. Denne udvikling kan bl.a. følge af en ændring i det pågældende instituts struktur, såsom den, der opstår som følge af en fusion eller overtagelse.

84 Såfremt Afviklingsinstansen står over for en sådan særlig situation, følger det således af princippet om god forvaltning, at den er forpligtet til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag inden for rammerne af udøvelsen af sin skønsbeføjelse som nævnt i præmis 74 ovenfor.

85 Når et institut forelægger Afviklingsinstansen konkrete, kvantificerede og kontrollerbare oplysninger, hvoraf det fremgår, at dets samlede passiver og størrelsen af dets dækkede indskud som følge af en væsentlig ændring af dets struktur i løbet af referenceåret N-2 har undergået en betydelig udvikling, således at metoden til beregning af nettopassiverne ikke længere afspejler instituttets størrelse på en tilstrækkelig præcis måde, påhviler det følgelig Afviklingsinstansen at tage hensyn til sådanne forhold for at sikre, at beregningen af det pågældende instituts nettopassiver overholder de krav, der er nævnt i præmis 75-82 ovenfor.

86 I det foreliggende tilfælde skal det indledningsvis fastslås, at fusionen i 2016 mellem sagsøgeren og de overtagne datterselskaber medførte, at størrelsen af sagsøgerens samlede passiver den 31. december 2016 steg betydeligt, eftersom sagsøgeren – i modsætning til de tre første kvartaler af 2016 – inkluderede de samlede passiver og dækkede indskud i de nævnte datterselskaber.

87 Med henblik på at beregne sagsøgerens nettopassiver og dermed sagsøgerens årlige basisbidrag støttede Afviklingsinstansen sig dernæst på den metode, der er beskrevet i præmis 63 ovenfor, hvorefter Afviklingsinstansen anvendte størrelsen af sagsøgerens samlede passiver på grundlag af oplysningerne pr. 31. december 2016, mens Afviklingsinstansen for de dækkede indskud, der blev fratrukket de samlede passiver, tog hensyn til gennemsnitsbeløbet for sagsøgerens dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, i 2016.

88 Hvad angår de dækkede indskud, der blev fratrukket de samlede passiver i forbindelse med beregningen af sagsøgerens nettopassiver, tog den metode, der er beskrevet i præmis 63 ovenfor, således kun delvist hensyn til fusionen i 2016. Som det fremgår af fodnote 22 i den anfægtede afgørelse, har Afviklingsinstansen nemlig lagt de fire dækkede indskud, som sagsøgeren havde ved udgangen af hvert kvartal af 2016, sammen og derefter divideret det samlede beløb med fire for at opnå deres kvartalsgennemsnit. For så vidt angår de første tre kvartaler af 2016 tog Afviklingsinstansen følgelig kun hensyn til sagsøgerens dækkede indskud uden at medtage dækkede indskud i de overtagne datterselskaber. Det var først ved udgangen af dette års sidste kvartal efter fusionen i 2016, at Afviklingsinstansen tog hensyn til størrelsen af sagsøgerens dækkede indskud, som ligeledes omfattede størrelsen af disse datterselskabers dækkede indskud. Det følger heraf, at størrelsen af sagsøgerens dækkede indskud, som blev fratrukket sagsøgerens samlede passiver med henblik på beregningen af nettopassiverne, kun bestod af ca. en fjerdedel af de dækkede indskud, som de nævnte datterselskaber havde i løbet af 2016.

89 Hvad derimod angår fastsættelsen af størrelsen af sagsøgerens samlede passiver støttede Afviklingsinstansen sig alene på status over sagsøgerens samlede passiver pr. 31. december 2016, dvs. på det beløb, der fulgte af fusionen i 2016. Den tog således ikke hensyn til størrelsen af sagsøgerens samlede passiver ved udgangen af de tre første kvartaler af 2016, som ikke omfattede de overtagne datterselskabers samlede passiver. Det følger heraf, at størrelsen af sagsøgerens samlede passiver omfattede alle disse datterselskabers samlede passiver, idet dette beløb ligeledes omfattede alle sagsøgerens dækkede indskud pr. 31. december 2016, herunder alle de dækkede indskud i de nævnte datterselskaber (jf. præmis 14 ovenfor).

90 Det følger af det ovenstående, at ved Afviklingsinstansens beregning af sagsøgerens nettopassiver var den første del af denne fremgangsmåde, dvs. beregningen af sagsøgerens samlede passiver, udelukkende baseret på sagsøgerens situation efter fusionen i 2016, mens den anden del af denne samme fremgangsmåde, nemlig beregningen af størrelsen af de dækkede indskud, som derefter skulle trækkes fra de samlede passiver, i meget vidt omfang var baseret på sagsøgerens situation

inden fusionen. Under disse omstændigheder, og henset til omfanget af ændringen i alle disse passiver ved fusionen i 2016, afspejlede en sådan beregning af nettopassiverne ikke tilstrækkeligt præcist sagsøgerens størrelse og følgelig den dermed forbundne risiko.

91 Det følger heraf, at Afviklingsinstansen ikke tog hensyn til alle de relevante forhold i den foreliggende sag i forbindelse med udøvelsen af den skønsbeføjelse, der er nævnt i præmis 74 ovenfor, med henblik på at sikre, at beregningen af sagsøgerens nettopassiver overholdt de krav, der er nævnt i præmis 75-82 ovenfor.

92 Afviklingsinstansen udøvede følgelig sin skønsbeføjelse, som den rådede over i forbindelse med beregningen af sagsøgerens årlige basisbidrag, på en måde, der tilsidesætter artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63, som fortolket i overensstemmelse med artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59 og artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra a), i forordning nr. 806/2014 samt princippet om god forvaltning.

93 Denne konklusion drages ikke i tvivl af Afviklingsinstansens argumenter.

94 Selv hvis det for det første antages, således som Afviklingsinstansen har gjort gældende, at Afviklingsinstansen i henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, artikel 5 og artikel 16 i delegeret forordning 2015/63 var forpligtet til at tage hensyn til det gennemsnitlige beløb for dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, med henblik på beregningen af sagsøgerens nettopassiver, pålagde disse bestemmelser imidlertid ikke Afviklingsinstansen at tage hensyn til oplysninger om forskellige tidspunkter i forbindelse med denne beregning.

95 For det andet kan Afviklingsinstansen ikke begrunde anvendelsen af den metode, der er redegjort for i præmis 63 ovenfor, med et ønske om at sikre sammenhængen mellem metoden til beregning af nettopassiver og den metode, der finder anvendelse på fastsættelsen af det årlige målniveau.

96 Selv hvis det antages, at en sådan betragtning er relevant, påhvilede det nemlig Afviklingsinstansen, henset til de principper, der er nævnt i præmis 82-85 ovenfor, at tage hensyn til sagsøgerens særlige situation for at sikre, at beregningen af dennes nettopassiver afspejlede sagsøgerens størrelse på en tilstrækkelig præcis måde.

97 For det tredje har Afviklingsinstansen gjort gældende, at anvendelsen af det gennemsnitlige beløb for dækkede indskud, beregnet kvartalsvis, gør det muligt at bekæmpe misbrug af særlige regnskabsmæssige foranstaltninger, opportunistisk adfærd, kortsigtede virkninger og spidsbelastningsperioder.

98 Det er imidlertid ikke godtgjort, hvorledes en sådan omstændighed kan forhindre Afviklingsinstansen i at tage hensyn til gennemsnitsbeløbet for de øvrige kategorier af passiver, beregnet kvartalsvis, forudsat at oplysningerne vedrørende dette beløb er blevet stillet til Afviklingsinstansens rådighed, og at de betingelser, der er anført i præmis 85 ovenfor, er opfyldt.

99 Henset til det ovenstående skal det første anbringende tages til følge, og den anfægtede afgørelse skal annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige anbringender.

Om den tidsmæssige begrænsning af dommens virkninger

100 Afviklingsinstansen har nedlagt påstand om, at virkningerne af den anfægtede afgørelse i tilfælde af annullation opretholdes, indtil den erstattes, eller i det mindste i en periode på seks måneder fra den dato, hvor dommen bliver endelig, eftersom sagsøgeren fortsat er forpligtet til at bidrage til Afviklingsfonden, idet en tilbagebetaling i afventning af vedtagelsen af en ny afgørelse er upassende.

101 I denne henseende har Afviklingsinstansen i retsmødet præciseret, at en annullation uden opretholdelse af den anfægtede afgørelses tidsmæssige virkninger risikerer at bringe den korrekte anvendelse af forordning nr. 806/2014, direktiv 2014/59 og delegeret forordning 2015/63 i fare, eftersom der ikke alene skal tages hensyn til størrelsen af sagsøgerens ex ante-bidrag, men også til alle de bidrag, som Afviklingsfonden kan tilbagebetale under tilsvarende omstændigheder.

102 Sagsøgeren har i retsmødet anført, at instituttet ikke modsætter sig en eventuel tidsmæssig begrænsning af den anfægtede afgørelses virkninger, hvis Retten måtte annullere den.

103 I henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF kan Unionens retsinstanser, dersom de skønner det nødvendigt, angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående. Ved udøvelsen af den beføjelse, som Unionens retsinstanser er blevet tillagt ved denne artikel, skal den tage hensyn til, om retssikkerhedsprincippet er blevet overholdt, og om andre offentlige eller private interesser er blevet respekteret (jf. dom af 25.2.2021, Kommissionen mod Sverige, C-389/19 P, EU:C:2021:131, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 122).

104 Artikel 264, stk. 2, TEUF er således navnlig blevet fortolket således, at den af retssikkerhedsmæssige grunde, men også af hensyn til at undgå afbrydelse eller tilbagegang i gennemførelsen af politikker, der føres eller støttes af Unionen, tillader, at virkningerne af en annulleret retsakt opretholdes i et rimeligt tidsrum (jf. dom af 27.1.2021, Polen mod Kommissionen, T-699/17, EU:T:2021:44, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

105 Hvad nærmere bestemt angår området for opkrævning af ex ante-bidrag har Unionens retsinstanser opretholdt de tidsmæssige virkninger af de annullerede retsakter, når tilbagebetalingen af sådanne bidrag efter den nævnte annullation risikerede at fratage Afviklingsfonden de finansielle midler, som kunne vise sig nødvendige for at sikre stabiliteten i euroområdet og den finansielle stabilitet i Unionen. Dette kunne bl.a. være tilfældet, hvis Afviklingsinstansen ud over størrelsen af ex ante-bidraget fra det institut, der havde anlagt søgsmålet, var forpligtet til at udbetale ex ante-bidragene fra andre institutter, der havde anlagt et lignende søgsmål, ved at fremsætte det samme anbringende som det, der blev taget til følge i det omhandlede søgsmål (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601, præmis 177, og af 10.4.2024, Dexia mod Afviklingsinstansen (Ex ante-bidrag 2022), T-411/22, under appel, EU:T:2024:216, præmis 70-74).

106 I den foreliggende sag skal det for det første fastslås, at størrelsen af det ex ante-bidrag, som sagsøgeren skal tilbagebetales for bidragsperioden 2018 efter annullationen af den anfægtede afgørelse, er af begrænset omfang sammenlignet med de samlede finansielle midler, som Afviklingsfonden råder over.

107 Adspurgt i retsmødet har Afviklingsinstansen for det andet ikke identificeret andre sager, hvori andre institutter end sagsøgeren havde anlagt et lignende søgsmål, idet de befandt sig i en situation, der var sammenlignelig med situationen i den foreliggende sag, og ved at fremsætte det samme anbringende som det, der er blevet taget til følge i det foreliggende søgsmål.

108 Der er således intet, der tyder på, at Afviklingsinstansen ud over det begrænsede beløb for sagsøgerens ex ante-bidrag vil skulle udbetale ex ante-bidragene til andre institutter, der har anlagt et lignende søgsmål.

109 Det er følgelig ikke blevet godtgjort, at en annullation af den anfægtede afgørelse med øjeblikkelig virkning risikerer at skade stabiliteten i euroområdet og den finansielle stabilitet i Unionen.

110 Under disse omstændigheder kan Afviklingsinstansens påstand om, at virkningerne af den anfægtede afgørelse opretholdes, for så vidt som den vedrører sagsøgeren, ikke tages til følge.

Sagsomkostninger

111 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Afviklingsinstansen ikke har fået medhold, skal den bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med sidstnævntes påstand.

112 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tiende Udvidede Afdeling):

1) Afgørelse SRB/ES/2022/46 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) den 8. august 2022 om tilbagetrækning af Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 af 12. april 2018 om beregning af ex ante-bidrag for 2018 til Den Fælles Afviklingsfond, for så vidt som den vedrører de institutter, der er nævnt i bilag I til denne afgørelse, og om beregning af disse institutters ex ante-bidrag for 2018 til Den Fælles Afviklingsfond, annulleres, for så vidt som den vedrører de Volksbank NV.

2) Afviklingsinstansen bærer sine egne omkostninger og betaler de af de Volksbank afholdte omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. februar 2025.